

opravného prostředku. K výtce podle § 196 c. ř. s. neměl žalovaný důvodu, poněvadž, nevynesl-li první soud k námitce žalovaného, že navržená změna jest změnou žaloby a že se proti ní ohražuje, usnesení ihned, neporušil tím žádný zákonný předpis a nebylo tím znemožněno s formálního hlediska jednati i o původním i o změněném předmětu sporu, nýbrž mohlo se dotýkati jen věcného hlediska sporu potud, že snad žalovaný nemohl věcné námitky proti zmíněnému nároku pro nedostatek informace vznést (srov. Klein, Vorlesungen str. 236 a 280). Odvolací soud byl proto povinen přezkoumati, zda jde o přípustnou změnu žaloby, podle § 235 třetí odstavec c. ř. s. aneb jen o změnu předmětu původně žádaného podle § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s., an podle § 498 druhý odstavec c. ř. s. musí vzíti pečlivě v úvahu výsledky odvolacího řízení a všechny jinaké okolnosti, mezi něž patří podle § 492 první odstavec c. ř. s. i právní vývody v odvolacím sdělení. Nezabýval-li se odvolací soud těmito vývody, nedopustil se sice vady v řízení podle § 503 č. 2 c. ř. s., jak dovolatel míní, nýbrž rozporu se spisy, podle § 503 č. 3 c. ř. s., a bylo rozhodnuto, jak se stalo, aniž bylo zapotřebí se zabývati druhým dovolacím důvodem § 503 č. 4 c. ř. s.

Čís. 13995.

Rekurs (dovolací rekurs), uplatňující, že prý nezákonným postupem rozvrhového soudu nebyl zákonný zástupce stěžovatele o rozvrhovém roku vyrozuměn, nýbrž že byl mu z tohoto důvodu neprávem zřízen opatrovník k činu, čímž prý mu byla odňata možnost projednávat v řízení rozvrhovém, jest nepřípustný, netvrdí-li stěžovatel, že napadeným rozvrhovým usnesením nebylo mu přikázáno na jeho knihovní pohledávku tolik, kolik při správném postupu řízení podle zákona mělo mu býti přikázáno, a vůbec se nezmiňuje o tom, jaký význam měla vytýkaná vada pro jeho hmotné zájmy.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, R II 527/34.)

Proti usnesení p r v é h o s o u d u, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, podala rekurs obec S., zastoupená Zemským výběrčím úřadem v Brně. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs obce S.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs byl by s hlediska § 239 poslední odstavec ex. ř. sice přípustný, poněvadž výtky jím uplatňované, nevyrozumění stěžovatelky o rozvrhovém roku k rukám jejího zástupce (§ 209 druhý odstavec ex. ř.) zapadají do rámce otázek, jež jsou v §§ 209—235 ex. ř. přikázány k rozvrhovému řízení (viz rozhodnutí sb. n. s. čís. 12793, 11505,

6697 a 4522), ale jest nepřipustný z jiného důvodu. Dovolací rekurentka vytýkala v rekursu a vytýká v dovolacím rekursu t o l i k o, že prý nezákonným postupem exekučního soudu nebyl Zemský výběrčí úřad v Brně jako její zákonný zástupce ve věci obecní dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí o rozvrhovém roku vyrozuměn, nýbrž že byl jí z tohoto důvodu neprávem zřízen opatrovník k činu, čímž prý jí byla odňata možnost projednávat v řízení rozvrhovém (§ 477 čís. 4, po případe 5 a § 514 c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Stěžovatelka netvrdila však a netvrdí, že napadeným rozvrhovým usnesením nebylo jí přikázáno z její knihovně zaznamenané pohledávky tolik, kolik při správném postupu řízení podle zákona mělo jí býti přikázáno, a vůbec se nezmiňuje o tom, jaký význam měla vytýkaná vada pro její hmotné zájmy. Okolnost ta, by totiž bylo tvrzeno a doličeno, že a jak je rekurent napadeným usnesením na svých právech hmotně poškozen, je však předpokladem přípustnosti rekursu i dovolacího rekursu, neboť podle ustálené judikatury a podle přirozené povahy věci lze přiznati jen věřiteli na jeho právech zkrácenému oprávnění, by mohl v odpor vzíti oprávněným prostředkem rozhodnutí nižšího soudu. Následkem toho nelze se vůbec obíratí otázkou, zda Zemský výběrčí úřad byl v tomto případě oprávněn stěžující si obec S. zastupovati a v jejím jméně opravné prostředky podávati, ani obsahem dovolacího rekursu, zejména tvrzenou zmatečností, poněvadž opravné stolice mohly by i k zmatečnosti hleděti jen, zvláště o ní u příležitosti opravného prostředku podle zákona přípustného (viz rozhodnutí čís. 51, 6471 sb. n. s.). Pro nedostatek uplatněného hmotného zájmu na rozhodnutích nižších soudů, jest dovolací rekurs nepřipustný a bylo jej odmítnouti (§ 526 c. ř. s., § 78 ex. ř.).

Čís. 13996.

Pokud nelze do povinného dílu dítěte po otci započísti hodnotu toho, co dítě obdrželo z pozůstalosti po matce, třebaže otec obdržel z matčiny pozůstalosti méně, než sám do ní dal.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, Rv II 933/32.)

Žalobkyně, dcera Matěje D-a, neobdržela nic z jeho pozůstalosti, ježto zůstavitel odstoupil za živa celý svůj nemovitý majetek druhé své dceři a jejímu manželu. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na nich, by jí vydali pozemky v ceně 8.450 Kč, majíc za to, že o tolik byla zkrácena na povinném dílu. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, ježto zkrácení žalobkyně na povinném dílu činilo 3.130 Kč, žalobkyně však obdržela z pozůstalosti po své zesnulé matce pozemek, jehož hodnota převyšuje 3.130 Kč. O d v o l a c í s o u d uznal žalované povinnými, by vydali žalobkyni část pozemků v hodnotě 3.930 Kč anebo jí 3.930 Kč zaplatili, ježto žalobkyně byla zkrácena o 3.930 Kč a nelze z povinného dílu odečísti hodnotu pozemku, jež žalobkyně obdržela z pozůstalosti matčiny.